TYSK WACHTELHUND

((DEUTSCHER WACHTELHUND)

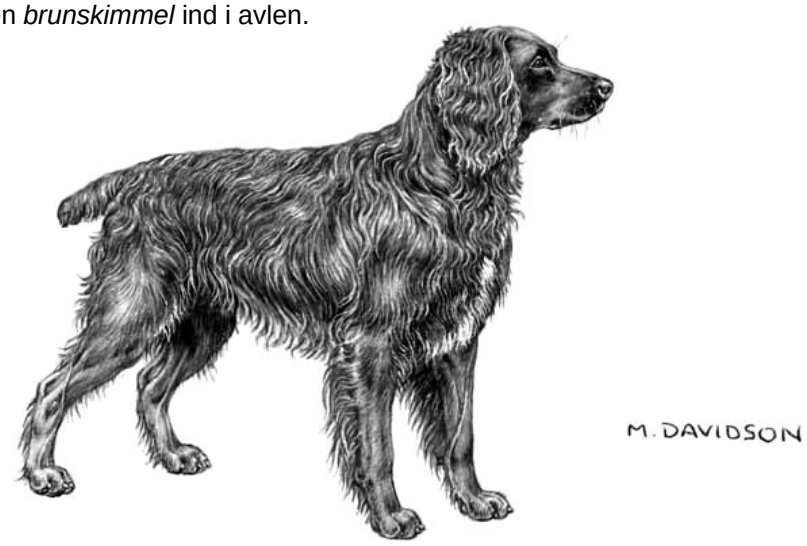
Oprindelsesland: Tyskland

Anvendelse: Stødende jagthund, til alsidigt jagtbrug.

Klassifikation: FCI Gruppe 8 (Apporterende og stødende jagthunde, vandhunde),
Sektion 2 (Stødende jagthunde).
Med brugsprøve.

Historie: Af jagtlitteraturen kan det påvises, at der i århundreder har eksisteret jagthunde med et udseende som vore dages Wachtelhund, der blev brugt til at støde vildtet op. Også betegnelsen "Wachtelhund" er historisk dokumenteret.

Ved århundredskiftet (1899-1900) påbegyndte man stambogsført avl af racen "Deutscher Wachtelhund". Stamfader til racen var "Lord Augusta 1834 L", der kom fra Staufenberg i Oberbayern. Med nogle få, dertil passende tæver begyndte man at renavle racen. Først forekom kun brune hunde (til dels med hvide aftegninger) og hvid/brune hunde, og som noget specielt de sidstnævnte med små, røde aftegninger (såkaldt "Brand") på hoved og ben. Med tæven "Baby auf der Schanze 1838 L" kom også farven *brunskimmel* ind i avlen.

(NB! Tegningen er fra før 1996 og viser en kuperet hund)

Rudolf Friess, som i årtier havde afgørende indflydelse på avlen af Tysk Wachtelhund, foranledigede en avlsmæssig opdeling i farvestammerne brun og brunskimmel, og han skabte dermed den væsentlige forudsætning for, at man trods det snævre grundlag for avlen kunne forhindre indavls-skader ved målrettede parringer inden for de to stammer. Adskillelsen af stammerne viste sig også betydningsfuld ved hundenes noget forskellige arveanlæg. Brune til jagt på kort hold, brunskimlede som særligt sporvillige jægere på større afstande.

Denne forskel i anlæg gælder ikke længere i dag som noget pålideligt kendetegn for de to stammer, da der med tiden af forskellige grunde er foretaget gentagne forbindelser mellem dem. Generelt tjener opdelingen dog stadig til inden for racen at opretholde en blodreserve af ikke-beslægtede hunde.

Tysk Wachtelhund blev og bliver udelukkende opdrættet af jægere til jægere, som både stødende og alsidigt anvendelig jagthund.

TYSK WACHTELHUND

Helhedsindtryk: Tysk Wachtelhund er en middelstor, langhåret, meget muskuløs jagthund med et ædelt hoved og kraftige knogler. Den er alt i alt længere end høj og må aldig virke højtstillet.

Proportioner:

- Forhold kropslængde / skulderhøjde som 1.2 til 1
- Forhold brystdybde / skulderhøjde som 0.5 til 1
- Forhold mellem længde af næseparti og skalle som 1 til 1

Temperament: Livfuld og passioneret jagthund, venlig og sikker over for sine omgivelser. Den er meget lærenem og har let ved at tilpasse sig. Hverken ængstelig eller aggressiv.

En Tysk Wachtelhund –

- besidder stor villighed til at søge,
- er spor- og færtvillig og –sikker,
- giver pålideligt hals på sporet,
- har en fin næse,
- elsker apportering og vandarbejde,
- er skarp over for vildt og rovvildt
- er ved passende træning og føring selvstændigt arbejdende og let at kontrollere på stor afstand. Den arbejder pålideligt som schweisshund og ved apportering af nedlagt vildt, som stødende og alsidig jagthund i tætbevoksede, overvejende skov- og vand-revirer. Der er ikke oprindeligt i avlen taget hensyn til dens anlæg for at tage stand.

Hoved:

Skalle : Flad, moderat bred, uden mærkbar nakkeknude.

Stop : Kun let markeret.

Næse : Stor og mørkfarvet, med vidt åbne næsebor. Pigmentpletter er en fejl. Væddernæse er en pryd for hunden.

Næseparti : Kraftigt, med ensartet bred næseryg, nedadtil let afrundet. Aldrig spidst og ikke kortere end skallen.

Læber : Lige, tørre og stramt tilliggende, med en pigmentering svarende til pelsfarven.

Kæber, bid : Fuldstændigt tandsæt med 42 tænder, placeret således (skematisk set forfra):

Højre	M	P	H	F	F	H	P	M	Venstre
Overkæbe	2	4	1	3	3	1	4	2	Overkæbe
Underkæbe	3	4	1	3	3	1	4	3	Underkæbe

(M=molar, P=præmolar, H=hjørnetand, F=fortand)

Overkæbens fortænder griber i saksebid ned foran underkæbens. Tangbid tolereres. Tænderne er veludviklede og tandsættet kraftgt.

Kinder : Tørre, med stramt tilliggende hud. Kindbuerne ikke fremtrædende.

Øjne: Mellembrune, så mørke som muligt, middelstore, noget skråtstillede, hverken udstående eller dybtliggende, med stramt tilliggende øjenrande, uden synlig blinkhinde. Øjenrandene er behårede.

Ører: Højt og bredt ansatte. De hænger fladt ned tæt bag øjnene uden at være drejede og er hverken tykke, kødfulde eller slappe. Behåringen er ensartet og når ud over ørets inderkant. Hvis øret holdes fremefter, kan det nå næsen.

Hals: Kraftig, med særlig muskuløs nakke. Halsen går i en stump vinkel over i manken. Der er ingen løs hud øverst ved struben, og heller ingen løs halhud (Wamme), hvor halsen bliver bredere mod brystet.

Krop:

Overlinie : For de enkelte dele af kroppen er overlinierne lige og glider jævnt over i hinanden. Krydset er let faldende, og halen bæres i forlængelse af ryglinien eller let faldende.

Manke : Kraftig og markeret.

TYSK WACHTELHUND

Ryg : Kort og stram, uden at synke bag manken.

Lænd : Med kraftig muskulatur og virker derfor bred.

Kryds : Let faldende, aldrig overbygget. Ligger noget lavere end manken.

Bryst : Set forfra ovalt, set fra siden når det neden for albueleddet. Brystkassen er lang og godt hvælvet, hverken tøndeformet eller fladribbet.

Underlinie : Moderat optrukken fra det sidste ribben og bagud. Også hele kroppens underside er så vidt muligt tæt beklædt med dækpels og underuld.

Hale: Båret i fortsættelse af ryglinien, i hvile lige eller nedefter. Når hunden er i affekt, bæres halen let løftet og bevæges livligt. For at undgå slagskader, kuperes i løbet af hvalpens første tre levedage højst den yderste trediedel. I lande med kuperingsforbud (bl a Danmark) kan halen forblive naturlig.

Lemmer:

Forpart: Generelt : Set forfra er forbenene lige og parallelle, set fra siden er de stillet lodret og godt ind under kroppen med god vinkling.

Skuldre : Med kraftig muskulatur, skråt bagudliggende skulderblade.

Overarm : Glider under bevægelsen tæt langs brystkassen.

Albuer : Slutter tæt til kroppen, hverken ind- eller udaddrejede.

Underarm : Lige, uden rakitiske fortykkelser ved overgangen til leddene.

Håndrod : Kraftig.

Mellemhånd : Let fremadrettet.

Forpoter : Skeformede, med tæt sluttede tæer. Katte- eller harepoter er uønskede. Solide, robuste, velpigmenterede trædepuder og kraftige kløer, der slides godt.

Bagpart: Generelt : Set fra siden med gode vinkler i knæ- og haseled, set bagfra lige og parallelle bagben, hverken hjulbenede eller kohasede. Med stærke knogler.

Overlår : Brede og meget muskuløse. God vinkling mellem bækken og overlår.

Knæ : Kraftige, med god vinkling mellem over- og underlår.

Underlår : Langt, muskuløst og senet.

Haseled : Kraftigt.

Mellemfod : Kort, lodret stillet.

Bagpoter : Som forpoterne.

Bevægelse: Flydende og jordvindende. Benene glider lige og parallelle langs kroppen.

Hud: Solid og stramt tilliggende, uden folder og pigmentering.

Pels:

Hårlag : Kraftigt, tæt tilliggende, oftest bølget, af og til også lokket (Astrakan), eller glat langhår, med en tæt underuld. Ikke for langt og navnlig hverken tyndt eller silkeagtigt. I nakken, på ørerne og krydset er pelsen ofte lokket. På bagsiden af benene og på halen gode behæng. Hyppigt ses halskrave, også bugen er godt behåret. Næseparti og skalle har kort, men tæt pels. Ørerne er beklædt med lokket eller tæt, bølget pels, som også når ud over inderkanten. Mellem tæerne tæt, men ikke for lang behåring.

Farve : Tysk Wachtelhund opdrættes i to farvestammer:

- Ensfarvet brun, sjældnere også rød *), ofte med hvide eller skimmel-aftegninger på bryst og tæer.
- Brunskimmel, sjældnere også rødskimmel *). Grundfarven dannes af brune, hhv røde *) pelshår, tæt opblandet med hvide. Ofte med brunt hhv rødt *) hoved, såvel som store pletter eller ”sadel” over hele ryggen.

TYSK WACHTELHUND

Til denne farvestamme hører også brogede hunde med hvid grundfarve og store brune, hhv røde *) aftegninger, såvel som "Tiger", hvor den hvide grundfarve er prikket eller småplettet med brunt eller rødt *), selv om forældredyrene er ensfarvede.

Hos begge farvestammer forekommer røde *) aftegninger (tysk: Brand) over øjnene, på næseparti, ben og om anus.

*) Farven "rød" gælder alle forekommende rødlige nuancer (som ræv, rådyr, krondyr).

Størrelse: Skulderhøjde for hanner 48 til 54 cm, tæver 45 til 52 cm.
Vægten ligger afhængigt af størrelsen mellem 18 og 25 kg. Tæverne er noget lettere end hannerne.

Fejl: Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang.

Eksempler:

- Udpræget stop.
- Læberne for dybe, ikke sluttende.
- Een manglende præmolar (PM1)
- Øjenrandene slutter ikke stramt til.
- Øreåbningerne for snævre (disposition for øreproblemer).
- Tøndeformet brystkasse.
- Højbenet eller med for spinkle lemmer.
- Tynd pels, åben eller silkeagtig. Ringe behåring på bugen. "Læderører".
- Mindre over- eller understørrelse og –vægt.

Alvorlige fejl:

- Hudforandringer (dermatitis, atopi).
- Tandmangler ud over een PM1)

Diskvalificerende fejl:

- Svagt væsen, skudræd eller vildtsky.
- Svære bidfejl (overbid, underbid, krydsbid).
- Ektropion, entropion.
- Sort pelsfarve.

Hunde, som tydeligt viser tegn på fysiske eller adfærdsmæssige abnormiteter, skal diskvalificeres.

Bemærk: Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.

Dansk Kennel Klubs bemærkning:

Forhold, der påvirker en hunds sundhed negativt, betragtes som en alvorlig fejl

Ω Ω Ω

Standarden udgivet af FCI 12 MARTS 1999

Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité

JANUAR 2006

¤ ¤ ¤ NB! Denne udgave erstatter standard udsendt af DKK i NOVEMBER 1997 ¤ ¤ ¤